

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Primærkommunernes organisationer har meget på de praktiske, administrative hensyn, der kan vanskeliggøre en administration ved amternes vejvæsen inde i byerne med hensyn til renholdelse, snekastning, ledningsforhold og benyttelse af de tilstødende ejendomme. Ministeriet har ment, at disse hensyn gør sig særlig gældende i byernes centrale sammenbyggede dele, men at det på den anden side vil være praktisk ugørligt inden den nye kommunallovgivnings ikrafttræden den 1. april 1970 at foretage en adskillelse imellem de veje, der bør være under amtsrådenes bestyrelse, og de veje, der mest hensigtsmæssigt bør forvaltes — på lige fod med amtsrådenes forvaltning af det øvrige hoved- og landevejsnet — af de primærkommuner, som afløser købstæderne. Som en — også af hensyn til den kommunale forvaltnings tilrettelæggelse — praktisk løsning foreslås det derfor, at de hovedlandeveje og landeveje, som hidtil har været under købstædernes bestyrelse, skal forblive under kommunal bestyrelse også efter 1. april 1970. Ved det videre arbejde med klassificeringen efter vejbestyrelsesloven må man da søge frem til en hensigtsmæssig fordeling mellem amtsveje og kommunale veje i de pågældende byområder.

I stedet for betegnelserne „primær- og sekundærkommuner“ — omfattende henholdsvis de nuværende købstad- og sognekommuner og amtskommuner — er i lovforslaget anvendt terminologien „kommuner“. I konsekvens heraf kan fællesbegrebet „kommune“ omfattende alle kommunetyper herefter ikke anvendes.

Lovgivningen om private veje og grundejerbidrag til offentlige veje er under revision, og lovforslag indeholdende en systematisering og kodifikation af de gældende regler kan forventes fremsat i en senere samling. De i nærværende forslag foreslåede konsekvensændringer for dette område tager kun sigte på en nødtørftig ajourføring af de bestående regler under hensyn til det ændrede kommunale system. Også her bliver de hidtidige sogneråd og byråd sidestillet under amtsrådet som klagemyndighed.

Ud over de ændringer, der er umiddelbar konsekvens af kommunalreformen, er der foreslået forskellige mindre ændringer og ajourføringer af lovene bl. a. under hensyn

til mellemliggende anden lovgivning. Særligt for vejtilskudsloven gælder, at man har fundet det rimeligt at ophæve den nugældende lovs § 9 i stedet for at foreslå en ren konsekvensændring. Bestemmelsen handler om særlig refusion til kommuner, hvis vejnet belastes af koncessionerede omnibusruter. Ophævelsen af reglen medfører en administrativ forenkling og en besparelse for statskassen, der for tiden yder 4 mill. kr. i tilskud til 150 kommuner i henhold til denne regel.

Ønsket om en administrativ rationalisering og bortfald af særlige honorarer ligger bag forslaget om at ophæve lov om sikring af færdselen ved vejkrydsninger samt krydsninger mellem veje og jernbaner som selvstændig lov. Ophævelsen medfører, at de rådgivende udvalg, nedsat efter lovens §§ 2 og 4, bortfalder, og at de særlige opgaver inden for området overtages af vejbestyrelserne og vejdirektoratet.

Idet jeg i øvrigt henviser til de til forslaget knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings villige behandling.

Endelig skal jeg hermed fremsætte *forslag til lov om radiokommunikation*.

Lovforslaget fremtræder som en revision af den gældende lov om telekommunikation m. m. ved radio, der er fra 1949. Udviklingen på radioområdet siden da har gjort det nødvendigt at foretage en revision af loven, og forslaget er endvidere nødvendiggjort af, at den gældende lov ikke har gyldighed i Grønland. Selv om forholdene i Grønland har været administreret stort set efter de samme bestemmelser som i det øvrige Danmark, har det været uheldigt, at denne administration ikke har haft det fornødne juridiske grundlag. Det forslag, der hermed fremsættes, forudsættes derfor også gennemført for Grønlands vedkommende.

I lovforslaget har man forladt den gældende lovs omtale af statens eneret på radioanlæg; dette hænger sammen med, at det er blevet mere og mere almindeligt at give private foretagender og privatpersoner tilladelse til at benytte radioanlæg. Takket være en dygtig indsats fra den danske elektroniske industri og en liberal administration af den gamle radiolov er Danmark

[Ministeren for offentlige arbejder.]

nu et af de lande i verden, der i forhold til folketallet har det højeste antal private radiostationer, hovedsageligt til brug i erhvervslivet og i alle former for transportvirksomhed.

Der er således ikke længere tale om nogen egentlig eneret for staten, men opgivelsen heraf betyder på den anden side ikke, at brugen af radioanlæg derved gives fri. På grund af begrænsningerne i det tilgængelige radiofrekvensspektrum og risikoen for gensidige forstyrrelser er det uomgængelig nødvendigt, at der finder en regulering sted af brugen af radioanlæg. I det af Danmark tiltrådte internationale radioreglement er det i øvrigt også forudsat, at enhver radiostation skal være autoriseret af landets ansvarlige teleadministration, som her i landet er generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet, der som hidtil vil varetage lovens administration under ansvar over for ministeren for offentlige arbejder.

For en ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at spørgsmålet om oprettelse af sendestationer for radiofoni og fjernsyn ikke falder under denne lov, men under loven om radiospredning. Kun for de såkaldte piratsendere uden for landets territorium indeholder lovforslaget bestemmelser om radiospredningsstationer; disse bestemmelser er bibeholdt helt uændret i den form, hvori de blev vedtaget i 1962.

Det foreliggende lovforslags gennemførelse medfører ikke oprettelse eller udvidelse af bestående organer, og der bliver ikke tale om forøgede udgifter for staten, idet lovens administration er forudsat som hidtil at skulle dækkes gennem betaling af afgifter for de tilladelser, der udstedes til brugere af radioanlæg.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann).
Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m.v.

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget anvendes landskassens midler til finansiering af en række opgaver, der er henlagt til Grønlands landsråd og de grønlandske kommunalbestyrelser, herunder først og fremmest opgaver inden for den

socialt forsorg. Herudover anvendes midlerne til dækning af udgifterne i forbindelse med landsrådets og kommunalbestyrelsernes administration.

I forbindelse med vedtagelsen af landskassens budget for 1969 udarbejdede landsrådet et overslag over landskassens forventede indtægter og udgifter i årene 1969-71. Som det fremgår af den i bemærkningerne til lovforslaget indeholdte oversigt over landskassens anslåede indtægter og udgifter 1968-71, må det forventes, at landskassen i perioden 1969-71 vil få et samlet underskud på i alt 6,3 mill. kr., idet indtægterne i den pågældende periode anslås at ville beløbe sig til i alt 198,9 mill. kroner, medens udgifterne anslås at ville beløbe sig til i alt 205,2 mill. kroner. I denne forbindelse bemærkes, at landsrådet ved udarbejdelsen af budgetoverslaget har foretaget en væsentlig nedskæring af planlagte anlægsarbejder for tiden efter 1968.

For at skaffe landskassen den nødvendige indtægtsforøgelse til dækning af det anslåede underskud har landsrådet på sin forårssamling i 1969 stillet forslag om en forhøjelse af afgifterne på sukker, chokolade- og sukkervarer, malt, øl, cigarer, cigaretter og humle. Afgiftsforhøjelserne anslås at ville indbringe landskassen en samlet merindtægt i årene 1970 og 1971 på i alt 10,6 mill. kroner.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herved tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere skal jeg herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om ungdomsklubber m.v. i Grønland.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, blev det i § 15 i den gældende lov om ungdomsklubber m.v. i Grønland bestemt, at loven skulle tages op til revision i folketingsåret 1969-70. Det nu fremsatte forslag går ud på, at fristen forlænges til folketingsåret 1971-72.

Da loven blev vedtaget i 1966, fandtes de danske regler om ungdomsklubber i lov nr. 234 af 10. juni 1960 om ungdomsskoler og aftenskoler m.v. Denne lov var imidlertid i 1966 under revision, en revision, der senere er resulteret i lov nr. 233 af 6. juni